

Веднажъ единъ рибаръ кресналъ на малкия си чиракъ Шиши:

— Скоро, дяволе, да вървишъ на рѣката, прѣсна риба да ми наловишъ! Ама да донесешъ пълна торбата. Чу ли? Инакъ като шаранъ на скара ще те опека!

И тъй силно кресналъ рибарѣтъ, че пѣтелѣтъ, най-юначниятъ отъ всички пѣтли, що кълвѣлъ зърна предъ вратата, хукналъ презъ глава отъ страхъ. Но Шиши нищо не казалъ, наметналъ торбата и мрежата на рамо и тръгналъ къмъ рѣката. Цѣлъ день хвърлялъ мрежата и най-сетне по залъзъ-слънце напълнилъ торбата.

Но тъкмо да си върви, до него на камъка кацнало малко пиле и рекло:

— Шиши, Шиши, защо излови всичката риба на рѣката, а за мене и моитѣ роднини нищо не остави? Не те ли е срамъ само ти да лапашъ?

— Тая риба не е за мене, — отговорилъ Шиши. — За моя

господаръ е. — Ами на тебе защо ти е риба? Ти си пиле, не си търговецъ.

— Какъ защо ми е? Ти не ме ли познавашъ? Не знаешъ ли, че има една птица рибаръ. По рѣкитѣ живѣе, съ риба се храни. Тая птица съмъ азъ. Сжщо такъвъ рибаръ съмъ като тебе.

— Ами като си рибаръ като мене, де ти е мрежата?

— Мрежа нѣмамъ. Човката ми е вмѣсто мрежа. Стоя на нѣкой камъкъ и чакамъ. Като се мърне нѣкоя риба въ водата, гмуркамъ се и я хващамъ. Но сега вече нѣма какво да ловя. Ти излови най-хубавитѣ риби, а другитѣ се изпокриха отъ страхъ. Азъ имамъ дванадесетъ братя, като капки хубави. И сега всички ще измратъ отъ гладъ. Много ми е мило за тѣхъ, Шиши. Моля ти се, дай ми малко рибица отъ твоята да имъ задържа живота!

На клона на върбата висѣлъ единъ гарванъ. Оглеждалъ се въ водата, да види, защо е толкова хубавъ.